

Cyclus van de Schaduwen

Begin

Cyclus van de Schaduwen

Begin

W.M. Caers

Copyright

Cyclus van de Schaduwen: begin
W.M. Caers

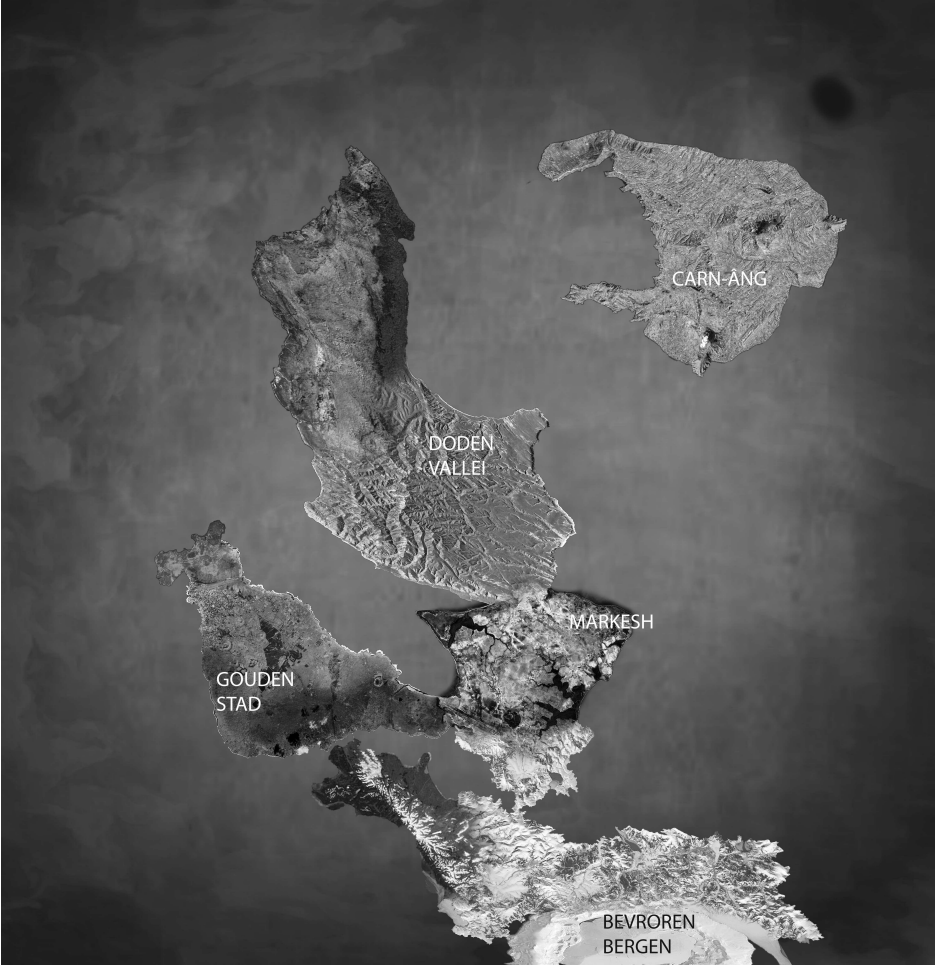
© 2021 Weyenberg

ISBN 9789403618203
NUR 333

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Op hetzelfde moment dat de sluisdeur openging, loste de getatoeëerde krijger een schot met zijn laser. Tegelijkertijd trok hij zijn dolk en sprong hij tegen de wand naast hem om zich af te zetten. Terwijl de witte man wegdook voor het laserschot, katapulteerde de krijger zich langs de andere kant op hem. Met een duizelingwekkende snelheid stootte hij zijn dolk naar de nek van de witte man.

Het leed geen twijfel dat hij in alle andere omstandigheden zijn tegenstander zou hebben geraakt. Maar dan had de witte man hem al opgemerkt en plots werd de krijger omvergeblazen als door een onzichtbare krachtpuls.

De getatoeëerde man liet zich niet van zijn stuk brengen. Hij krabbelde onmiddellijk op zijn voeten en zette een nieuwe aanval in. Opnieuw haalde hij uit naar de witte man. De witte man was niet geoefend in enige vorm van krijgskunst en moest even volstaan met zich te verdedigen. Dat lukte hem echter zonder problemen omdat hij veel sneller was dan gewone mensen.

Dan had de witte man er echter genoeg van en gebruikte hij zijn krachten. Plots voelde de krijger dat hij van zijn voeten werd gelicht en tegen een muur werd gepind.

De witte man hield enkel zijn hand opgericht, maar het was duidelijk dat hij telekinetische krachten had. De krijger probeerde zich er met alle macht tegen te verzetten, maar hij kon geen vinger bewegen. De witte man hield hem tegen de wand aangedrukt en keek hem nijdig aan. <Vuile, smerige rat,> siste hij.

De donkergekleurde man wou iets giftig antwoorden, maar de ander gaf hem de kans niet. De witte man begon hem nog harder tegen de wand te drukken. De beenderen en pezen van de krijger begonnen te scheuren en hij besepte dat hij verloren was.

En met hem ook de rest van de wereld...

Hoofdstuk 1

Een lichte ruis. Meer was er niet nodig om een aaneenschakeling van gebeurtenissen in gang te zetten. Toeval had een aparte betekenis op een planeet als Xagreb.

Caylar was in opleiding bij Devin, een van de beste geluidstechniekers die de Zilverogen rijk waren. Devin had een uitgesproken voorliefde voor alles dat met radio te maken had. Als het geluidsgolven maakte, dan was Devin er een fan van. Geen betere leermeester dus om Caylar de kneepjes van het vak te leren.

Vandaag had Devin de jongen meegenomen naar de communicatietoren. Van hieruit werd er toezicht gehouden over alle berichten tussen de Zilverogen en werd de buitenwereld in het oog gehouden. De voorbije dagen had Devin, Caylar geleerd hoe je geluiden van buiten kon opvangen en interpreteren. Een moeilijk werkje omdat de sneeuwbuien voor veel interferentie zorgden.

Caylar zat met de hoofdtelefoon op gefocust te luisteren naar de geluiden die binnenstroomden. “Dat is de wind die omlaag de lanceerkoker induikt,” zei Devin de ene keer. “En dat het gekraak van een gletsjer tien kilometer van hier.”

Het was Caylar een raadsel hoe Devin al die verschillende geluiden zo goed kon plaatsen. Zelf moest hij altijd dubbelchecken met de gegevens die de buitensensors aangaven. Devin hamerde er echter op dat hij niet op de sensors alleen moest vertrouwen.

“Als er één sensor stuk is, dan krijg je geen data binnen. Maar dan heb je nog altijd je oren om alles op te vangen. Probeer je andere zintuigen los te laten. Het is een kwestie van oefening.”

Devin had gelijk uiteraard. Het was inderdaad een kwestie van geduld en volharding. Toch twijfelde Caylar er aan dat zijn intuïtie ooit zo goed zou zijn als die van Devin. Devin leek wel een

bovennatuurlijke gave te hebben als het aankwam op het interpreteren van geluiden.

“Ik begin bepaalde patronen te herkennen,” zei Caylar.

“Dat heb ik gemerkt,” zei Devin. “Je doet alvast beter je best dan sommige anderen die op deze stoel hebben gezeten.”

Caylar kon best begrijpen waarom sommige Zilverogen het nut niet inzagen van deze training. Zilverogen hadden per definitie een aanleg voor geneeskunde. Het was altijd de eerste discipline waarin ze werden opgeleid.

Maar niet elke Zilveroog kon natuurlijk een arts zijn. Hun volk had ook nood aan andere vaardigheden: techniekers om hun stadje te onderhouden of kwekers om de voedselvoorraad op peil te houden. Enkel de besten werden uiteindelijk genezer. Al de rest moest binnen hun gemeenschap een andere bestemming zoeken.

Devin vroeg: “Heeft Medea al met je gesproken?”

Caylar was aan een knop aan het draaien, op zoek naar een nieuwe frequentie. Hij knikte woordeloos. Zonder zijn ogen af te nemen van de apparatuur, zei hij: “Gisteren heeft ze me opzij genomen.”

Medea was het hoofd van de Zilverogen. Ze was een oude vrouw, maar een goede leidster. Misschien een van de beste stamhoofden die de Zilverogen ooit hadden gehad.

Daarnaast was ze ook Caylars voogd. Gezien Caylar hier zonder familie was toegekomen, had Medea de opvoeding van de jongen op zich genomen. Caylar prees zich daar best gelukkig over want er was geen betere leermeester dan Medea. Maar dat betekende echter ook dat het aan Medea was om te beslissen over zijn verdere toekomst. En Medea was streng in haar beoordelingen.

Als Zilverogen een bepaalde leeftijd bereikten, werd er gekeken naar hun vaardigheden en mogelijkheden. De besten werden verder opgeleid als genezer en op termijn mochten ze de wereld intrekken om hun gaven in de praktijk om te zetten. Dat was immers het hoogste streven van een Zilveroog: mensen helpen en genezen waar mogelijk.

Gezien het maar om een handvol Zilverogen ging, was de kans klein dat je bij die elite werd opgenomen. Al de rest moest een andere carrière uitstippelen. Devin wist dat Medea de jongen had laten testen op zijn mogelijkheden. Eigenlijk drie jaar te vroeg, want de meesten werden pas op hun zeventiende beoordeeld.

“Dus?” vroeg Devin. “Wat zei ze?”

Devin was nieuwsgierig want hij wist dat Caylar een van de beste studenten van zijn generatie was, maar hij wist ook dat Caylar een apart geval was binnen hun gemeenschap.

Caylar bleef halsstarrig staren naar de apparatuur terwijl hij antwoordde. “Ze zei dat ik de maximale scores had gehaald. Op elk onderdeel. Ze heeft nooit iemand beter zien doen.”

“En?”

“Ze zei dat ik nooit een genezer zou kunnen worden...”

Caylar gaf geen verklaring, maar dat was ook niet nodig. Devin wist waarom Medea dat had gezegd. Devin had best wel medelijden met de jongen. Het moest pijn doen, weten dat niemand beter was dan jij en dan toch je talent niet mogen gebruiken.

“Je moet niet noodzakelijkerwijze naar buiten trekken om een genezer te kunnen zijn,” zei Devin.

“Dat zei Medea ook. Ze wil dat ik verder studeer en bij de Medische Brigade binnen de berg ga.”

“Dat zou toch mooi zijn?”

“En nutteloos... Geen enkele Zilveroog doet beroep op de Brigade. Iedereen kan zichzelf verzorgen.”

“Nou... niet helemaal... De Brigade heeft ook wel wat te doen...”

“Toch is het niet hetzelfde... Een echte genezer helpt mensen in de buitenwereld. Daarvoor zijn wij Zilverogen bekend op Xagreb: dat we genezers zijn, de besten. Zilverogen trekken naar buiten om hun gaven te verfijnen en nieuwe expertise op te doen. Hierbinnen kan je dat niet doen.”

Devin keek de jongen wat meewarig aan. Je kon van Caylar niet zeggen dat hij niet de mentaliteit van een Zilveroog had. Net zoals elke andere Zilveroog beschouwde Caylar een trektocht in de buitenwereld als het summum van zijn carrière.

Zilverogen die naar buiten trokken, werden door de rest van Xagreb beschouwd als halve heiligen. Omdat ze zo goed waren, haalden zelfs krijgsheren het niet in hun hoofd om een Zilveroog kwaad te doen. Er was een algemene consensus dat Zilverogen konden gaan en staan waar ze wilden.

Alleen was Caylar geen echte Zilveroog en precies om die reden kon hij niet vrij rondreizen op Xagreb. Milities zouden hem doden als ze hem tegenkwamen. Alleen maar omdat hij er niet honderd procent uitzag als een Zilveroog.

Caylar had zwarte ogen die verraadden dat hij geen echte Zilveroog was. Zelfs de zilveren onderschijn in zijn ogen zou geen enkele buitenstaander overtuigen dat hij tot het volk van de genezers behoorde. Bovendien was zijn haar niet volledig wit zoals bij een Zilveroog. Aan zijn slapen was het zwart. Een ongewone afwijking die geen enkele Zilveroog had.

Zelfs al zou hij in een groep van Zilverogen rondtrekken, dan nog zou niemand hem beschouwen als een Zilveroog. Erger nog, hij zou de andere Zilverogen in gevaar kunnen brengen als Xagrebanen dachten dat hij een oplichter was.

Om die reden wilde Medea niet dat Caylar de beschermde omgeving van hun samenleving verliet. Hier respecteerde iedereen de jongen. Daarbuiten liep hij het gevaar om gedood te worden.

“Denk toch maar eens na over de Medische Brigade. Het zou zonde zijn om je talent weg te gooien.”

Caylar forceerde een lichte glimlach en draaide nogmaals zachtjes aan een knop. Hij wilde nu niet te veel nadenken over zijn toekomst. Wellicht was wat hij hier leerde veel nuttiger.

Buiten woedden de gebruikelijke sneeuwbuien. Er was weinig te maken van alle geluiden die door de hoofdtelefoon naar binnen kwamen, maar Caylar probeerde toch. Hij ving een lichte ruis op, nauwelijks anders dan alle andere geluiden die hij al had gehoord. Toch probeerde hij er meer uit te halen.

Hij begon aan de filters te morrelen, precies zoals Devin hem had geleerd. Devin zelf was bezig met het maken van een verslag over Caylars prestaties op zijn tablet. Toen de Zilveroog zag dat Caylar zich ergens op focuste, werd zijn aandacht getrokken.

“Wat hoor je?” vroeg Devin geïnteresseerd. Caylar schudde het hoofd terwijl hij intensief bleef luisteren. De jongen wist het zelf nog niet. En toch was er iets.

Devin legde zijn tablet terug weg en zette zijn hoofdtelefoon op. Hij probeerde te horen wat Caylar ook hoorde.

Ruis... Een heel lichte ruis... Maar wel een bijzondere ruis. Devin vroeg zich af of de jongen het had begrepen.

Caylars hand ging aarzelend naar een schakelaar. Devin keek nieuwsgierig toe. De jongen wist blijkbaar wel wat hij hoorde, maar was nog niet zeker. “Doe maar,” bevestigde Devin. Caylar duwde de schakelaar naar beneden en draaide dan opnieuw aan een knop. Buiten verschoven enkele parabolen van plaats.

De lichte wijziging zorgde voor een wereld van verschil. De ruis verzwakte en maakte plaats voor andere geluiden. Doffe geluiden, iets repetitief, als een stem in een stolp.

Nog altijd was niet duidelijk wat ze juist hoorden, maar dat zou niet lang meer duren. Samen met Caylar begon Devin koortsachtig alle onzuiverheden weg te filteren. Ze wisten precies wat ze moesten doen want zowel Caylar als Devin hadden begrepen waar ze naar op zoek waren.

En dan hoorden ze het... Woorden... Nog altijd verstoord, maar wel duidelijk afkomstig van een mensenstem...

“... Medea, Xanra hier,” klonk het in hun hoofdtelefoon.

Xanra! Caylars handen gingen van het controlepaneel af, alsof hij anders iets heiligs zou verstoren. Devin was echter nog niet tevreden. Hij verzette nog enkele parameters. Dat was het laatste dat hij nog kon doen om het geluid zo zuiver mogelijk te krijgen.

“... help deze man...,” ging de boodschap verder. Dan stilte. Dan weer: “Medea, Xanra hier... help deze man...”

Caylar keek verbluft voor zich uit. “Waar komt het vandaan?” Devin was al bezig met het traceren van de bron. Dat duurde maar tien seconden nu ze het geluid hadden kunnen uitfilteren. Snel bracht hij de coördinaten in op zijn tablet. Caylar wist dat Devin daarmee de Medische Brigade verwittigde om een reddingsoperatie op te zetten. Wie daarbuiten ook de boodschap uitzond, hij zat wellicht vast in de sneeuwbuï en had hun hulp nodig.

Caylar sprong op en wilde de controlekamer uitspurten. “Waar denk je heen te gaan?” baste Devin streng.

“Je hebt het gehoord,” zei Caylar. “Dat was Xanra! Ik moet mee naar buiten.”

“Dat moet je niet,” zei Devin scherp. “Dat was duidelijk een vooraf opgenomen boodschap. Xanra is daar mogelijk niet. Bovendien... tegen de tijd dat je bij de vertreksluis van de lanceerkoker bent, is de Medische Brigade al lang weg.”

Caylar zag er gefrustreerd uit. Hij wist dat Devin gelijk had. De Medische Brigade had wellicht nu al hun buitenpakken aan. Hun sneeuwgljider zou al startensklaar zijn voor hij nog maar halfweg was.

Devin begreep wat er in Caylar omging. “Wacht,” zei hij en hij keerde zich om naar de monitors. Snel zorgde hij er voor dat de beelden van de Medische Brigade doorstroomden naar hun controlekamer.

Zoals Devin had gezegd, stond de Medische Brigade al gereed voor de lanceerkoker. Ze hadden hun luchtdichte sneeuwpakken en helmen aan. Geen luxe gezien de buitentemperatuur momenteel -110 graden was.

De eerste luchtsluis die hun gemeenschap afscheidde van de bevroren buitenwereld, ging snel open. De Medische Brigade ging binnen en de deur sloot weer. Daarna ging de tweede sluisdeur open. Daarachter bevond zich een sneeuwglijder.

De sneeuwglijder zag er uit als een raket op schaatsen. Hij stond schuin voor een koker die omhoog was gericht. De lanceerkoker bevond zich diep in het midden van de berg. De sneeuwglijder zou worden afgeschoten naar de top waar hij dan met hoge snelheid van de berg zou afscheren. Het leek onlogisch om de uitgang te maken in de top van de berg, maar dat was eenvoudigweg de manier waarop de ‘Ouden’ de berg hadden ingericht. Zelf hadden de Zilverogen niet de technologie om een andere uitgang door de berg te graven.

Terwijl de Medische Brigade plaatsnam in de glijder, werd de lanceerprocedure opgestart. Alles in de koker kwam tot leven met brullend geweld. Enkele seconden later zag Caylar op de beelden hoe de sneeuwglijder met hoge snelheid omhoog werd gelanceerd. Er kwam geen spatje explosieven bij te pas. Enkel de lichten die één per één uitgingen, verrieden dat er even tevoren iets was gebeurd in de koker.

De sneeuwglijder en de koker waren een erfenis van de ‘Ouden’. Hoe ze waren gemaakt en met welk doel wist niemand. De Zilverogen hadden voldoende kennis om ze te onderhouden, maar de toestellen zelf bouwen konden ze niet.

De ‘Ouden’ waren een volk dat lang geleden op Xagreb had geleefd. Er werd gezegd dat ze afkomstig waren van een andere wereld, maar of dat werkelijk waar was, kon niemand zeggen. Dat ze technologisch superieur waren aan de Xagrebanen, was echter een vaststaand feit. Overal op Xagreb kon je nog restanten van hen terugvinden, gaande van oude gebouwen tot kleine artefacten. Hun nalatenschap was zo gesofisticeerd dat niemand er zich aan waagde om hun creaties na te maken. De kennis die de Ouden hadden beheerst moest onmetelijk zijn geweest.

Waarom ze waren verdwenen, was een groot raadsel. Sommigen gisten dat ze de barbaarse cultuur van de Xagrebanen beu waren geraakt. Ze zouden Xagreb hebben verlaten om terug te keren naar hun eigen wereld. Anderen geloofden dat de Ouden slechts tijdelijk waren verdwenen en terug zouden komen om een einde te maken aan de oorlogen op deze wereld.

Devin schakelde op de monitors over naar de camera's van de sneeuwglijder. Van de buitencamera's kon Caylar niks maken. Door de sneeuw en de snelheid waarmee de sneeuwglijder voortraasde, was er alleen maar grijs en wit te zien op de beelden. Op de binnencamera zagen Caylar en Devin enkel de Medische Brigade zachtjes heen en weer wiegen in de buik van de sneeuwglijder.

“Nu is het even wachten,” zei Devin. Hij en Caylar keken naar de sensoren. Als alles goed ging, zouden ze binnen twee minuten bij de bron van de opname zijn.

Caylar haalde diep adem. Wat als er daar niks was? Of dat degene die de boodschap uitzond niet meer leefde?

Op de apparatuur van de controlekamer zagen Caylar en Devin dat de sneeuwglijder zijn remmen uitgooide. Ze waren vlakbij hun bestemming, dus moesten ze zorgen dat ze hun doel niet voorbij schoten.

Caylar schakelde over op de buitencamera's van de sneeuwglijder. Een vage schaduw kwam met hoge snelheid dichterbij. Even leek het alsof de sneeuwglijder er op zou botsen, maar dat was buiten de berekeningen van de boordcomputer gerekend. Feilloos kwam de sneeuwglijder tot stilstand naast iets dat op een pantservoertuig leek.

De sneeuwvlokken belemmerden het zicht van de camera's, maar dat voorkwam niet dat Caylar en Devin de actie van de Medische Brigade konden volgen. Snel sprongen de Zilverogen uit de sneeuwglijder en liepen naar de truck toe. Devin schakelde de camera's op de helmen van de Medische Brigade in.

Onmiddellijk zagen ze wat er aan de hand was. De truck bestond uit een tankachtig voorstuk met daarachter een aanhangwagen. De truck had zich vastgereden op een smalle kloof. Wellicht had de sneeuw het zicht van de bestuurder belemmerd. Vanuit de verte had het een vlak stuk geleken omdat de kloof was gevuld met dikke pakken sneeuw. Maar op het moment dat de truck er over reed, was de sneeuw beginnen wegschuiven. De tank was nog net tot op de rand geraakt, maar de aanhangwagen was in de kloof terecht gekomen. De truck kon het gewicht van de aanhangwagen niet uit de kloof trekken en was vast komen te zitten.

Een deel van de Medische Brigade ging na of ze het voertuig uit de kloof konden trekken. Anderen bekommerden zich om de bestuurder van de tank. Ze bonkten op de bovenkant van de tank om de aandacht van de bestuurder te trekken, maar zoals verwacht kwam er geen reactie.

Wellicht was de tank niet voorzien op de extreem lage temperaturen van de Bevroren Bergen. Weinig voertuigen in de buitenwereld waren dat. Enkel de Zilverogen beschikten over transportmiddelen die voldoende geïsoleerd waren om de warmte binnen te houden. Het was dan ook niet onaannemelijk dat de bestuurder van de tank was bezweken aan de koude.

De Medische Brigade begon het deksel van de tank open te snijden. Binnen een mum van tijd wrikten ze de bovenkant los en konden ze naar binnen. Alles moest nu snel gebeuren. De koude van buiten stroomde direct naar binnen en verbande het kleine beetje warmte dat zich nog in de tank bevond. Als de Medische Brigade niet opschoot zou de bestuurder binnen de kortste keren een klomp ijs zijn.

Snel werden warmteblazers binnengelaten. Caylar probeerde wijs te geraken uit de vele beelden die binnenstroomden. Wat hij uit de camera's kon opmaken, was dat de tank klein was, vol apparatuur en dat er maar plaats was voor maximaal twee personen.

Op de bestuurdersplaats lag een man voorover geplooid op het stuur. Het was duidelijk dat hij door de koude buiten bewustzijn was geraakt. Kleine ijspegeltjes begonnen zich te vormen op zijn kleren.

Iemand van de Medische Brigade wurmde zich naast de man en deed een eerste evaluatie. “We zullen hem er uit moeten hijsen,” zei hij via de radio tegen de anderen. Caylar knikte onbewust en keek toe hoe de anderen aan de slag gingen.

Plots ging er een schok door de tank. Devin schakelde over op de camera’s van de Medische Brigade buiten. De tank begon door het gewicht van de aanhangwagen naar achter te schuiven. De Medische Brigade buiten had de tank aan een lier van de sneeuwglijder vastgemaakt, maar het gewicht van de aanhangwagen en de tank was te groot voor de sneeuwglijder. Als ze niet snel de aanhangwagen losmaakten zouden zowel de tank en de sneeuwglijder mee de kloof instorten.

“Snij hem er af!” brulde iemand. Een ander greep een laser en begon te schieten op het verbindingsstuk van de aanhangwagen. Anderen gooiden zich tegen de tank, maar het kolossale gewicht was te groot om tegen te houden.

“Snel!” schreeuwde iemand. De tank bevond zich op nog geen meter van de kloof. Iemand had intussen de sneeuwglijder terug opgestart om tegenwerking te bieden, maar de aanhangwagen bleek te zwaar.

Net op het moment dat Caylar dacht dat de voertuigen allemaal in de kloof zouden storten, begaf het verbindingsstuk van de aanhangwagen het. De aanhangwagen donderde naar beneden en de tank schoot schokkend vooruit. De Zilverogen rond de tank vlogen tegen de grond, gelukkig zonder erg.

“Ok goed,” zei iemand nuchter. “Haak de tank nu vast aan de sneeuwglijder en haal die man er uit.” De Medische Brigade schoot direct in gang. Ze wisten dat er geen tijd meer te verliezen was. Het

zou niet lang meer duren voor de koude de bestuurder van de tank zou vellen.

Gecoördineerd alsof ze niks anders gewend waren, haalde de Medische Brigade de bestuurder uit de tank en brachten hem snel over naar de sneeuwglijder. Caylar keek niet toe hoe ze de tank vastmaakten aan de sneeuwglijder. Hij was veel meer geïnteresseerd in de man die ze probeerden te redden. Hij zag hoe ze hem op een draagberrie legden en de procedures opstartten om hem terug op te warmen.

De beelden waren niet helemaal loepzuiver omdat het signaal van ver moest komen. Zelfs met de versterker bovenop de sneeuwglijder was het moeilijk om duidelijke beelden te ontvangen. Nieuwsgierig wachtte Caylar tot hij een glimp kon zien van het gezicht van de man.

De Medische Brigade verwijderde de helm van de man. Een oud, verweerd gezicht kwam tevoorschijn. Duidelijk geen Zilveroog want de man had een verwaaide baard en een gebronsde huid. De man leek robuust te zijn, stevig van formaat en door de jaren gehard. Op zijn gezicht waren littekens te zien die wezen op langdurig gebruik van een mondmasker. Veel Xagrebanen die rondreisden hadden zo'n sporen omdat ze overal met een masker rondliepen.

“Een huurling,” zei Devin.

Caylar keek Devin verrast aan. “Waarom denk je dat?”

Devin wees op de wapens die hij her en der op de beelden zag. “Een landbouwer is niet zo zwaar bewapend.”

Caylar zei niet veel. Een huurling? Hij vroeg zich direct af waarom Xanra zich met een huurling had ingelaten.

“De boodschap!” zei Caylar plots. De opname die ze op de radio hadden gehoord! Caylar ging over de instrumenten. De boodschap was nog altijd te horen.

Devin knikte. “Wat die boodschap ook uitzendt, het moet zich nog altijd in de tank bevinden. Geen nood, Caylar, de Medische Brigade

neemt de tank mee. We zullen wel te weten komen wat die man hier komt doen.”

Caylar aarzelde. Dan zei hij: “Ik ga kijken.”

“Dat is niet jouw taak. Jouw plaats is hier.”

“Mijn shift van vandaag zit er op,” zei Caylar met een knipoog en weg was hij. Devin zuchtte maar eens. Op bepaalde vlakken, dacht hij, was Caylar duidelijk geen Zilveroog.

Caylar spurte intussen de gang door. De berg waarbinnen de Zilverogen woonden was onmetelijk groot en het gedeelte waar de Medische Brigade werkte, lag ver weg aan de andere kant. Het duurde dan ook een hele tijd voor hij er eindelijk aankwam.

De Medische Brigade was net uit de lanceerkoker gekomen toen Caylar er arriveerde. Zonder tijd te verspillen stormde de Medische Brigade weg met een zwevende draagberrie tussen hen in. Caylar kreeg nauwelijks de tijd om naar de man op de berrie te kijken. Zo snel verdwenen ze naar een spoedafdeling.

Verwezen bleef Caylar midden in de gang staan. Aarzelend kwam hij op zijn stappen terug en bleef voor de spoedafdeling staan. Door het glas zag hij de Medische Brigade als een bijenzwerm rond de man vliegen. Hij kende elke handeling die ze uitvoerden, elke meting op de monitors. Hij voelde zich licht gefrustreerd omdat hij het niet was die hielp om de man te redden.

In zijn ooghoeken zag hij plots beweging. Een Zilveroog kwam uit de lanceerkoker. Hij had een schijf in zijn handen waarvan Caylar vermoedde dat die uit de tank kwam.

Caylar keek naar de schijf. De Zilveroog voelde wat de jongen dacht en zei: “Het is de boodschap die jullie hoorden.”

“Staat er nog meer op de schijf?” vroeg Caylar.

De Zilveroog aarzelde. Daaruit leidde Caylar af dat de boodschap inderdaad langer duurde dan het fragment dat ze via de radio hadden gehoord. Alleen was het blijkbaar een boodschap die niet bestemd was voor zijn oren.

“De boodschap is voor Medea. Ik breng ze nu naar haar toe.”

Caylar knikte. Hij wist dat het niet veel zin had om aan te dringen.

De Zilveroog stapte verder. Caylar keek terug door het glas naar de Medische Brigade en de huurling die ze aan het behandelen waren.

Plots draaide de Zilveroog zich nog even om. “Zeg Caylar...” De jongen keek verrast op. “Puik werk geleverd in de radiokamer vandaag. Jij en Devin hebben een leven gered.” Caylar glimlachte licht. Dat kon wel zijn, maar daarmee wist hij nog altijd niet wat de huurling hier kwam doen. Of waar Xanra was...

Hoofdstuk 2

Enkele dagen later zat Caylar weer naast Devin in de radiokamer. Het waren de laatste dagen van zijn opleiding. Nog even en hij kon zich volleerd noemen.

Devin zei dat hij welkom was in zijn team als hij een vaste betrekking zocht. Hij kon altijd mensen gebruiken met goede oren en ogen zoals Caylar. Caylar zei dat hij er over zou nadenken. Het was niet de eerste keer dat iemand hem zo'n aanbod deed en het was ook niet de laatste keer dat Caylar het gevoel had dat zijn roeping ergens anders lag.

Terwijl Devin een heel betoog deed om Caylar te overhalen, kwam er plots een boodschap binnen op Caylars armband. Caylar keek omlaag en zag tot zijn verrassing dat de boodschap van Medea kwam.

“Medea vraagt of ik kom,” zei Caylar. Zijn shift was eigenlijk nog niet gedaan, maar Devin knikte. Als het hoofd van de stam je ontbood, dan kon je maar beter maken dat je kwam.

Caylar stond op en liep de radiokamer uit. Medea's vertrekken lagen op een hoger niveau, dus hij moest nog wel een eindje wandelen. Al die tijd dacht Caylar aan de vreemdeling die ze hadden binnengebracht en wat hij hier kwam doen.

Hij wist dat de vreemdeling intussen was hersteld en dat ze hem een kamer hadden gegeven in een ander gedeelte van de berg. Waarom hij echter hier was, daar had Caylar het raden naar. Medea wist het waarschijnlijk wel want ze had al een aantal keren met hem gesproken, maar over de inhoud van die gesprekken was niks gelect. Zilverogen konden extreem discreet zijn.

Caylar vroeg zich af waarom Medea hem tot bij haar riep. Was het in verband met de vreemdeling? Of ging het enkel over zijn beroepskeuze? Hij hoopte op het eerste.

De vreemdeling was overduidelijk in contact geweest met Xanra. Anders had hij geen boodschap bij zich gehad van Xanra. Maar waar was de Zilveroog zelf? En wat was er nog allemaal te horen in de boodschap?

Zou Medea hem willen zeggen waarover het allemaal ging? Medea had hem nooit veel over Xanra verteld. Ze zei dat Xanra hem alles wel ooit zou verklaren. Maar Xanra had de Bevroren Bergen lang geleden verlaten en intussen was Caylar al bijna vijftien jaar. De kans dat hij Xanra ooit zou terugzien was maar klein.

Caylar had intussen de woonvertrekken van Medea bereikt. Het stamhoofd woonde tussen haar volk in. Haar woning was niet groter of beter dan die van andere Zilverogen, maar lag wel centraal. Zo was ze gemakkelijk aanspreekbaar voor iedereen, zelfs voor de kleinste noden.

De deur voor Medea's vertrekken herkende Caylar direct en opende automatisch. Caylar stapte binnen en het volgende moment bevond hij zich in Medea's leefkamer. De oude Zilveroog was op enkele hoge kussens gezeten. Voor haar stond een lage tafel met drinken.

“Zet je,” zei Medea en de oude vrouw maakte een teken naar de kussens voor haar. Caylar maakte een korte hoofdbuiging en zette zich aan de andere kant van de tafel. Medea keek hem intussen strak aan.

“Hoe gaat het bij Devin?” vroeg ze.

Caylar wist dat de vraag overbodig was. Als zijn voogd ontving Medea elke dag rapporten over zijn voortgang.

“Bijna gedaan. Devin vroeg of ik bij zijn team wilde komen.”

“En wat heb je geantwoord?”

“Dat ik er over zou nadenken.”

“Dus je hebt hem hetzelfde antwoord gegeven als aan alle anderen?”

“Het is een belangrijke keuze,” zei Caylar neutraal.

Medea glimlachte. “Bij ons is geen enkele keuze definitief. Als een functie je niet ligt, kan je achteraf beslissen om voor een andere te gaan.”

Caylar zweeg. Er was maar één ding dat hij echt wou en dat was de wijde wereld intrekken. Net dat wat hem was verboden. Medea’s glimlach verdween, want ze wist wat Caylar dacht.

Medea veranderde van onderwerp.

“Ik heb een aantal gesprekken gehad met de vreemdeling die je hebt gered.”

Caylar keek geïnteresseerd op.

“Hij is een oude veteraan, veel ervaring in oorlogen, maar niet verbonden aan een bepaalde ideologie,” zei Medea.

“Een huurling?”

“Niet helemaal. Hij is een zwerver, maar niet een die overleeft ten koste van alles en iedereen. Hij heeft een tijd lang opgetrokken met Xanra.

Varès is hier op vraag van Xanra gekomen. De reden of de inhoud van Xanra’s boodschap doen er momenteel niet aan toe. Wel de opdracht die ik je wil geven.

Ik wil dat je de man meeneemt naar de bunker op de Kraaietop. Varès en ik hebben een overeenkomst gesloten. Hij kan binnengaan in de bunker – als hij hem openkrijgt. En als hij er computers vindt, mag hij er de gegevens van downloaden. Voor de rest is het hem verboden toestellen of wapens mee te nemen uit de bunker. Ik heb Varès duidelijk uitgelegd dat we geen schadelijke apparatuur in omloop willen brengen in de buitenwereld.”

Caylar kon het niet laten en fronste de wenkbrouwen. De bunker was gebouwd door de Ouden. Niemand van hen was er ooit in geslaagd om binnen te geraken, alle pogingen ten spijt. Hoe de vreemdeling het ging doen, was Caylar dan ook een raadsel.

Caylar verwonderde zich echter nog meer over iets anders. Enkel de Zilverogen waren op de hoogte van het bestaan van de bunker. Ze

wisten wel beter dan iemand uit de buitenwereld te vertellen dat er zich een gebouw van de Ouden op hun terrein bevond.

De Zilverogen stelden prijs op hun privacy. In de buitenwereld was er nauwelijks iemand die wist waar de Zilverogen juist woonden. Als het bestaan van de bunker uitlekte, dan kon dat ‘goudzoekers’ aantrekken. Die zouden wellicht over lijken gaan om de bunker te kunnen plunderen. Voor eigen gewin zouden ze misschien zelfs de Zilverogen aanvallen.

Medea zag dat Caylar iets wou tegenwerpen, maar ze was hem voor. “Je zal doen wat ik je vraag. Begeleid onze gast, zorg dat hem niets overkomt en breng hem veilig terug. Hij weet dat onze gastvrijheid bepaalde grenzen heeft, dus hij zal ook niets doen dat we niet hebben afgesproken.”

Caylar had het gevoel dat Medea hem niet alles vertelde, maar wat ze dan verzweg, daar had hij het raden naar. Hij wist echter dat Medea er wellicht gegronde redenen voor had. Daarom ging hij dan ook niet in discussie met haar.

“Ik begrijp het,” zei hij en hij stond op. “Wilt u dat ik nu vertrek?”

Medea knikte. “Ga maar. Hij wacht op je. Zorg alleen dat je op tijd terug bent want er wordt een sneeuwstorm verwacht.”

Caylar keek naar zijn armband. Er stond inderdaad een storm voorspeld. Dan knikte hij en ging naar buiten.

Hij zocht op waar de vreemdeling zich bevond en ging dan naar zijn kamer. Toen hij aankwam ging de deur open nog voor hij zich had kunnen aanmelden. De soldaat stond breed grijnzend op hem te wachten.

Hij was een oudere man, zwaar gebouwd, met een geblokt gezicht. Hij had een ruige baard en een gebronsde huid. Zijn kleren waren die van een woestijnbewoner, voorzien van alle nodige gordels en zakken om wapens in weg te steken.

“Klaar om te vertrekken?” zei de soldaat goedgehumeurd.

“Mijn naam is Caylar,” zei Caylar laconiek. “Ook een goeiedag.”

Varès lachte bassend.

“Ik begrijp wat je zegt: beleefdheid is alles. Mijn excuses. Mijn naam is Varès.

Maar eigenlijk wist je dat al,” knipoogde hij en hij gaf Caylar een por tegen de schouder waar de jongen bijna van voorover vloog.

Caylar knikte en wreef over zijn schouder. “Ja, laten we gaan. Volg me maar.”

De oude man nam een rugzak vast die op de grond had gestaan. Caylar keek er naar en vroeg: “Wat zit er in?”

“Niks dat kwaad kan,” grijnsde Varès. “Enkel spullen die we nodig hebben om binnen te geraken in de bunker.”

Caylar fronste de wenkbrauwen. “Explosieven?”

“Ik wil niks beschadigen,” suste Varès. Hij opende de zak en toonde hem aan Caylar. De jongen zag allerlei kleine apparaatjes, maar niks daarvan kwam hem bekend voor. Niks, behalve...

“Een reactor?” zei Caylar verrast. Varès knikte en haalde een lichtgevende cilinder uit zijn zak. Caylar moest de neiging weerstaan om de reactor aan te raken.

“Hoe ben je daar aan geraakt?” vroeg Caylar.

Varès grinnikte. “Voor mij een weet, voor jou een vraag.”

Caylar keek op. “Is ie van de Ouden?”

“O ja,” zei Varès voldaan. “Een echte, originele reactor. Hou het alleen voor jezelf. Er zijn een hoop mensen die me dit pareltje afhandig zouden willen maken.”

Caylar knikte. En op dat ogenblik beseftte hij iets cruciaal. Varès was geen naïeveling die pronkte met zijn bezittingen. De oude ijzervreter wist hoe gevaarlijk het was om zoiets kostbaar als een artefact van de Ouden aan een vreemde te laten zien. Het feit dat Varès de reactor wel aan Caylar had laten zien, betekende dat de oude man, de jongen blindelings vertrouwde. En Caylar beschaamde nooit iemands vertrouwen.

Terwijl Caylar zijn gast begeleidde naar de stallingen voor de sneeuwscooters, keek de jongen opnieuw naar zijn armband.

“Er wordt een sneeuwstorm voorspeld. Normaal gezien pas over acht uren, maar er kan een speling op zitten. We zullen ons in ieder geval moeten haasten, willen we op tijd terug zijn.”

“Is het een sneeuwstorm zoals ik heb meegemaakt?” vroeg Varès.

“Dat was... geen storm, eerder een normale sneeuwbuie. Wat jij hebt ondervonden is de gebruikelijke wind aan die kant van de bergen.”

“Oh... Enne... Welke kant gaan we dan nu op?”

Caylar glimlachte. “De rustige,” zei hij. “Geen sneeuwval, weinig wind. Behalve als het dan gaat stormen.

Heb je betere kledij dan wat je nu aanhebt? We reizen op sneeuwscooters. Je hebt dan een isothermisch pak nodig.”

“Ik vrees...,” zei Varès schroomvallig, “dat je me iets zult moeten lenen.”

“Ik vermoedde het,” antwoordde Caylar. “Ik denk niet dat je veel ervaring hebt met koude landschappen.”

Varès grinnikte. “Dat heb je goed gezien. Als drie vierde van de planeet bestaat uit woestijn, dan komt sneeuw aan als een verrassing. Ik had er al van gehoord, maar het ondervinden is toch iets anders.”

“Had je nog nooit sneeuw gezien?” vroeg Caylar.

“Heb jij ooit een woestijn gezien?” kaatste Varès terug.

“Daar heb je een punt...”

Caylar nam Varès eerst mee naar hun kledingafdeling. De isothermische pakken van de Zilverogen wekten de interesse van Varès. Het materiaal was steviger dan al wat hij kende. Dat was ook nodig, vertelde Caylar hem, want de sneeuw in de Bevroren Bergen kon soms aankomen als pijlen.

Nadat ze waren omgekleed, gingen ze weer op weg naar de lanceerkoker. Ze passeerden enkele gedeelten die Varès nog niet had gezien. De soldaat nam geïnteresseerd de technologie in zich op.

“Dit is gebouwd door de Ouden,” zei hij.

“Goed gezien,” zei Caylar. “Hoe wist je dat?”

“De Ouden zijn een soort van hobby van me. Ik heb al veel overblijfselen van hun gebouwen gezien. Jullie zijn niet het enige volk dat gebruik maakt van wat ze achter hebben gelaten, weet je.”

“En waarom interesseren de Ouden je?”

Varès keek Caylar van opzij aan.

“Je weet best waarom. Alles van de Ouden heeft marktwaarde.”

“Inclusief de wapens?”

Varès haalde de schouders op. “Ze zijn handig om te overleven. Maar maak je geen zorgen. Ik heb Medea beloofd om geen wapens mee te nemen uit die bunker van jullie en ik ben een man van mijn woord. Bovendien heb ik al genoeg wapens.”

“Ik weet het. We waren allemaal onder de indruk van het wapenarsenaal in je tank.”

“Een man die alleen reist, kan zich maar beter goed bewapenen. In de buitenwereld ben je een vogel voor de kat als je jezelf niet kunt verdedigen.”

“Zaten er nog meer wapens in de aanhangwagen van je tank?”

Varès keek met spijt in de ogen voor zich uit. De herinnering dat de aanhangwagen in een kloof was terecht gekomen, was als de herinnering van een man aan zijn geamputeerd been.

“Er zat veel in die aanhangwagen dat ik niet kon missen. Vooral voedselvoorraden. Ik zal wellicht nog veel moeten ruilen van mijn wapens om dat probleem op te lossen.”

Caylar zei niks. De Zilverogen hadden zijn leven gered. Het was altijd de eerste prioriteit van hun volk om medische assistentie te verlenen waar mogelijk. Het was echter niet hun taak om mensen te voorzien van hun eigen technologie of voedsel.

Ze liepen verder de gang door.

“Wat is de energiebron van jullie berg?” vroeg Varès. “Ook een reactor?”

“Nee, het grootste deel wordt onttrokken uit de koude om ons heen en verder aangevuld door windenergie.”

“De koude?” Varès fronste het voorhoofd. “Hoe werkt dat? Zoals een warmtepomp maar omgekeerd?”

“Precies,” zei Caylar. “Dus zolang het klimaat niet verandert, blijven we hier ook wonen.”

“Mooi is dat,” zei Varès. “Er zijn een heleboel steden hierbuiten die het met veel minder moeten stellen.”

Ze bereikten de lanceerkoker. Caylar koos twee sneeuwscooters uit en checkte er de staat van. De scooters waren oud, zoals de meeste technologie in de berg, maar ze waren wel deugdelijk. Als de Ouden iets maakten, dan was het om een eeuwigheid mee te gaan. Dat betekende echter niet dat het kwaad kon om de scooter op voorhand na te kijken. Caylar had immers geen zin om ergens midden in een sneeuwstorm te eindigen met een defecte motor.

Ze vertrokken via dezelfde lanceerkoker als de sneeuwgliders. Dat betekende dat ze een hele klim omhoog moesten doen met de scooters. Boven gekomen overschouwde Caylar even de omgeving. Het was momenteel rustig rond de berg. Geen sneeuw, geen wind. Zelfs de zonnen waren vaag te zien achter de wolken.

“Klaar?” vroeg Caylar via zijn radio.

Varès keek naar beneden.

“Hoe hoog zitten we?”

“Een kleine tweeduizend meter. Er zijn grotere bergen.”

Varès gromde maar eens. “Hoog genoeg voor mij.”

Caylar grinnikte. “Kom, we zijn weg,” en hij vertrok naar links, naar de volgende berg in de keten.

Caylar had de sneeuwscooter van Varès op ‘volgen’ gezet. Dat betekende dat de scooter automatisch de weg zou volgen die Caylar uitstippelde. Zo riskeerde hij niet dat Varès zijn spoor zou verliezen als er plots mist zou opduiken.

Varès leek al eerder op een scooter te hebben gezeten. Caylar zag het aan de manier waarop hij bewoog als de scooter manoeuvreerde. Een nieuweling zou veel ongemakkelijker in het zadel zitten.

Na een uurtje rijden kwamen ze eindelijk in de buurt van hun bestemming. Caylar volgde een slingerweg vol haarspeldbochten. Het verraadde dat hier een toegangsweg naar iets was. Zo waren de Zilverogen indertijd ook te weten gekomen dat hier een bunker lag.

Ze volgden de weg helemaal naar boven tot op de top van de berg. Daar kwamen ze terecht voor een steile rotswand. Caylar stapte af van zijn sneeuwscooter.

“We zijn er,” zei Caylar.

Dat had Varès al begrepen. Hij stapte ook af en liep naar de rotswand.

“Zie je het?” vroeg Caylar.

Varès knikte. Hij liep langs de rotswand en ging er met zijn hand over tot hij vond waar hij naar op zoek was.

“Hier,” zei hij en hij stopte voor een deur die handig gecamoufleerd was in de kleuren van de rots.

Caylar nam zijn helm af en zei: “Inderdaad, maar wij weten niet hoe de deur open moet. Er lijkt geen slot op te zitten dat je gewoon kunt openbreken.”

Varès nam de deur geïntregeerd op. “Het is er wel degelijk eentje van de Ouden. Ik ken dat type architectuur... En ook de manier om ze te openen.”

Varès nam zijn rugzak en begon er in te rommelen. Hij was al zo lang gefascineerd door de Ouden dat hij hun technologie op zijn duimpje kende. In de voorbije jaren had hij dan ook menig hulpmiddel opgescharreld dat hem bij dit klusje kon helpen. Hij haalde een klein rond toestelletje uit zijn rugzak en hield het even tegen het licht.

Caylar fronste de wenkbrauwen. “Wat is dat?”

Varès glimlachte. “Een decodeersleutel. Het is een soort van computer die de mechaniek van een deur kan bestuderen en ze vervolgens kan openen.”

“Leuk,” zei Caylar enkel.

“Bedankt voor het warme applaus, maar je zou er van opkijken hoeveel deuren van de Ouden ik er al mee heb kunnen openen.”

Caylar leek vrij sceptisch. De Zilverogen hadden al zoveel pogingen ondernomen om de bunker te openen dat hij niet geloofde dat de vreemdeling zou slagen waar zij hadden gefaald.

Met de nodige omzichtigheid koos Varès de juiste plaats om het toestelletje aan te brengen. Als de decodeersleutel de deur niet goed kon ‘voelen’, zou die immers ook niet weten hoe de deur te openen. Varès stelde het toestel in en ging dan een pas achteruit.

“En nu?” vroeg Caylar.

“Nu wachten we,” antwoordde Varès. “Dit kan wel even duren, afhankelijk van de beveiliging in de deur.” Caylar knikte.

Varès balanceerde wat op de ballen van zijn voeten en leek niks meer te gaan zeggen. Hij merkte dat Caylar hem schattend opnam, maar het was geen blik waar hij wijs uit werd. Er was iets aan die jongen, dacht Varès, maar hij kon er de vinger niet op leggen.

Varès zette zich op een steen. Caylar van zijn kant besloot om het weer in het oog te houden. Hij keek naar de sensors op zijn armband en besloot toen zijn verrekijker te nemen.

De jongen liep naar de sneeuwscooters en opende een van de reistassen. Varès bekeek hem vanop een afstand. Hij zag Caylar iets zoeken in de zakken en er dan een verrekijker uitnemen. Net op het moment dat de jongen de zakken terug dichtdeed, zag Varès hem opkijken in de verte.

Wat er toen gebeurde, verraste de ijzervreter compleet. Caylars bewegingen stokten. Hij keek voor zich uit naar de weg waarlangs ze waren gekomen, maar als Varès zijn blik volgde, was er niks te zien. Varès keek terug naar Caylar en zag tot zijn verbazing dat zijn ogen

troebel waren, alsof er een mist over was getrokken. De jongen zelf leek niet meer van deze wereld te zijn. Hij stond enkel te kijken en bewoog geen millimeter.

“Caylar?”

De jongen leek wakker te schrikken. Hij knipperde met de ogen en het waas over zijn ogen verdween weer. Caylar keek om naar Varès.

“Ja?”

Varès wist even niet hoe reageren. De jongen leek zich er compleet niet van bewust te zijn dat er iets was gebeurd.

“Niks,” zei Varès. “Ik vroeg me af of je iets had gezien.”

Caylar keek door zijn verrekijker. “Volgens de sensors zou de storm iets sneller bij ons zijn dan verwacht. We hebben nog wel enkele uren, maar we mogen hier niet te veel tijd meer verliezen.”

Varès probeerde zijn verbazing niet te laten blijken. Wist de jongen dat er net iets vreemds was gebeurd en probeerde hij het te verbergen? Of wist hij effectief niet dat hij in trance was geweest?

Caylar zette zich op een steen voor Varès.

“Dus...,” begon Caylar, “vertel me eens... Wat is jouw verhaal? Ben je een soldaat, schattenjager of wapenhandelaar? Je wapens doen het laatste vermoeden.”

Varès besloot dat hij de rare ervaring van net, best links liet liggen. Als de jongen deed alsof er niks was gebeurd, dan kon hij dat ook. Hij antwoordde: “Een beetje van alles... Afhankelijk van de noodzaak.”

“De noodzaak?”

“Een man moet eten,” antwoordde Varès. “En dus ben je de ene keer soldaat, de andere keer handelaar. Als je maar wordt betaald.”

“Oorlog is je beroep,” stelde Caylar vast.

“Ja, maar niet uit vrije wil. Mijn ouders waren veehouders. Als het lot had meegezet, dan was ik het ook geworden...”

Wij leefden vlakbij het territorium van de Barbaren. Ik weet niet of je al ooit over de Barbaren hebt gehoord, maar ze zijn een volk van verfijnde moordmachines. Ze leven om te kunnen vechten en zijn

onverslaanbaar. Niet precies het soort van mensen dat je een strobreed in de weg wilt leggen.

De meeste bendes blijven ver weg uit de buurt van de Barbaren. Daardoor leefden ook wij een redelijk rustig bestaan. Maar natuurlijk is er altijd wel één krijgsheer die probeert te zien hoe ver hij kan gaan. Ons dorp werd overvallen en de meeste bewoners werden gedood. De kinderen, zoals ikzelf, werden gevangen genomen om later te worden verkocht op de slavenmarkten van Markesh.

Onderweg wist ik te ontsnappen, alleen maar om tot de conclusie te komen dat ik beter slaaf was geworden. Ik had geen familie of dorp waar ik naar kon terugkeren en in de nederzettingen waar ik langskwam, was er geen plaats voor een extra mond.

Dus na veel omzwervingen kwam ik terecht in oorlogsgebied. Daar liet ik me inlijven bij een leger. Ik overleefde de eerste slag, de tweede slag en tenslotte de volledige oorlog. Tegen dan wist ik dat alleen oorlog me een kans op overleven gaf. Als soldaat kreeg ik tenminste geld.

Dus zo kwam het dat ik van leger naar leger zwierf, op zoek naar werk als huurling. Ik werd een steeds betere soldaat. Maar niet zomaar een soldaat... Ik had een voorkeur voor technologie en wist als geen ander de wapens en artefacten van de Ouden te ontleden. Het gaf me een ietwat bevoorrechte positie, want iedereen heeft graag een techniker in zijn leger die overweg kan met de technologie van de Ouden.

Dus nu weet je ineens ook waarom ik ouder ben dan de gemiddelde soldaat: ik werd niet gebruikt als kanonnenvlees. Bovendien kon ik zo ook een eigen collectie aanleggen van artefacten van de Ouden. Handig om te overleven.

En nu is het jouw beurt,” zei de oude ijzervreter. “Je bent overduidelijk geen raszuivere Zilveroog, maar Xanra heeft me niet verteld wat jouw verhaal mag zijn.”